

deží postizené (§ 176 II b), c) tr. zák.). Zjišťuje-li tedy rozsudek, že obžalovaný Jaroslav B. a Emil K. naváděli Stanislava R-a, o němž věděli, že je zaměstnán v obchodě Kamila Z-a, aby odcizil svému zaměstnavateli určité věci v ceně 1023 Kč (u B-a) a v ceně 9.000 Kč (u K-ého); a podřazuje-li tuto činnost obžalovaného B-a skutkové podstatě zločinu podle §§ 5, 171, 176 II c) tr. zák. a činnost obžalovaného K-ého skutkové podstatě zločinu podle §§ 5, 171, 173, 176 II c) tr. zák. s odůvodněním, že B. i K. odpovídají i za to, že krádež byla spáchána R-em na zaměstnavateli, pochybil ve výkladu předpisu § 177 tr. zák. Mínil-li rozsudek, že nemohlo býti úmyslem zákonodárce učiniti člověka, jenž svedl mladíka ke krádeži, méně trestným, než osobu svedenou, nelze k úvahám těm přihlídnouti při jasné a odchylný výklad vylučující mluvě zákona. Poněvadž tudíž v případě obžalovaného Jaroslava B-a mohla by pro kvalifikaci krádeže přijíti v úvahu jen cena věcí odcizených z jeho návodu, ta však nepřevyšuje 2.000 Kč, a i v případě obžalovaného Emila K-ého by odpadla kvalifikace podle § 176 II c) tr. zák., pochybil nalézací soud, uznáv obžalovaného B-a vinným zločinem spoluviny na krádeži a kvalifikovav čin obžalovaného K-ého i podle § 176 II c) tr. zák.; bylo proto vyhověti zmateční stížnosti státního zastupitelství, uplatňující zmatečnost podle § 281 čís. 10 tr. ř., zrušiti rozsudek v napadených částech výroků o vině a důsledkem toho i ve výroku o trestech těmto obžalovaným uložených a ve výrocih s tím souvisejících, zároveň pak na podkladě skutkových zjištění nalézacího soudu uznati obžalovaného Jaroslava B-a vinným přestupkem spoluviny na krádeži podle §§ 5, 460 tr. zák. a obžalovaného Emila K-ého zločinem podle §§ 5, 171, 173 tr. zák. K vývodům generální prokuratury jest jen ještě podotknouti, že nelze přisvědčiti názoru jí zastávanému, že oněch důvodů nelze použiti i na případ obžalovaného Emila K-ého proto, že krádež, již se Stanislav R. dopustil z návodu obžalovaného K-ého odcizením věcí v ceně asi 9.000 Kč, není o sobě zločinem jen pro jeho osobní vlastnost (§ 176 II c) tr. zák.), jak prý předpokládá § 177 tr. zák., nýbrž i z důvodu vyšší ceny odcizených předmětů (§ 173 tr. zák.). Ustanovení § 177 tr. zák. nelze rozuměti jinak, než že zločinnou kvalifikaci krádeže podle § 176 tr. zák. je přičítati jen dotyčnému přímému pachateli, nikoli však i ostatním účastníkům nebo spoluvinníkům. Že by na tom co měnil souběh další zločinné kvalifikace na straně pachatelově, nelze odvoditi ani slovným výkladem doslovu oné zákonné stati, ani z druhu a účelu zákona, jenž ničím neospravedlňuje výklad, že by bylo na spoluvinníka rozšiřovati také zločinnou kvalifikaci krádeže v osobní vlastnosti pachatelově založenou jen proto, že čin pachatelův je zločinem ještě z jiných důvodů.

Čís. 4338.

Vzešel-li v § 54 odst. 1 tr. ř. stanovený důvod místní příslušnosti u dvou soudů, vzešel u každého z nich nejen pro obviněného, jenž v jeho obvodu měl své bydliště nebo pobýval v době, kdy k soudu došlo trestní oznámení, nýbrž podle § 55 tr. ř. i pro spoluobviněného.

Bez ohledu pak na to, kdy u kterého z obou soudů vzešla příslušnost, podle toho, jak k němu došlo trestní oznámení (stíhací návrh veřejného obžalobce, § 2 tr. ř.) rozhoduje mezi oběma v zásadě příslušnými soudy předstížení (§§ 51 odst. 2, 56 odst. 2 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 2. prosince 1931, Nd I 510/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl po rozumu § 64 tr. ř. ve sporu o příslušnost v trestní věci proti Františku V-ovi a spol. pro zločin podle § 183 tr. zák. krajského soudu trestního v Praze a v trestní věci proti Františku Š-ovi pro zločin podle §§ 197, 200 (183) tr. zák. krajského soudu trestního v Brně, že příslušný je k projednání té i oné věci krajský soud trestní v Praze.

Důvody:

V § 54 odst. 1 tr. ř. stanovený důvod místní příslušnosti vzešel u obou řečených soudů, a to u každého z nich nejen pro obviněného, jenž v jeho obvodu měl své bydliště nebo pobýval v době, kdy k soudu došlo trestní oznámení, nýbrž podle zásady § 55 tr. řádu i pro spoluobviněného. Bez ohledu k tomu, kdy u kterého z obou soudů nastala příslušnost podle toho, jak k němu došlo trestní oznámení (stíhací návrh veřejného obžalobce, § 2 tr. ř.), rozhoduje mezi oběma v zásadě příslušnými soudy předstížení (§§ 51 odst. 2, 56 odst. 2 tr. ř.). To nastalo při krajském soudu trestním v Praze, jenž dne 10. listopadu 1930 přikročil k prvnímu úkonu stíhacímu, nejen obeslav obviněného Františka V-a, nýbrž i dav soudem dožádaným zodpovědně vyslechnouti obviněného Františka Š-u. Tím založena jeho výlučná příslušnost k trestnímu pokračování proti oběma obviněným; i bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 4339.

V odvolání z výroku o podmíněném odsouzení vůbec jest spatřovati i odvolání z toho, že obžalovanému nebyla uložena náhrada škody podle sil nebo nějaká obmezení.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1931, Zm I 34/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 29. listopadu 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle podle §§ 152, 155 a) tr. zák., vyhověl však částečně odvolání státního zastupitelství z výroku, jímž byl obžalovanému povolen podmíněčný odklad výkonu trestu potud, že uložil obžalovanému, jenž zůstává podmíněčně odsouzen, by podle svých sil způsobenou škodu nahradil, a obmezení, že se po zkušební dobu nesmí oddávati nezřízenému pití a hráčství; odvolání vyhověl z těchto